

İçinde bulunduğunuz ortam, çevre ve insanlar sizin dünyanızdan farklı bir dünyanın dilini konuşuyor ise, orada huzur bulamaz dilinizden ve halinizden anlayanların bulunduğu iklimlere doğru yelken açar, uzaklara göçersiniz. Bu terk ediş beden değil kalbi ve ruhi bir hicrettir gerçekte.

80’li yılların başından itibaren yüreğimizi saran şiir sevdası, her haliyle engin derinliklere çektiği ruh dünyamıza yeni ufuklar açıyordu. Özellikle sanat ve edebiyat dergilerine karşı olan aşırı tutku, her bir dergiden iz sürerek yeni dergilerle buluşmamıza imkân sağlıyordu. Anadolu’nun dört bir yanında çıkan dergilerin büyük bir çoğunluğu ile kurulan irtibat sayesinde takvimler her ayın ilk günlerini gösterdiğinde posta kutumuz onlarca dergiyle dolup taşıyordu. Her insanın hayatı içinde yaşadıklarından aldığı lezzetler, duyduğu heyecanlar olmuştur. Bizim de edebiyatla, özellikle şiirle kurduğumuz gizli bağ ömrümüze ayrı bir anlam ve heyecan katıyordu.

Şiir kitaplarından ziyade dergilerde yayınlanan şiirleri okumak farklı bir duygu yaşatıyordu. Henüz fırından yeni çıkmış ekmeğin verdiği lezzet ve iştahla o şiirlerin dünyasında gezinmek, her nedense daha bir anlamlı geliyordu. Şiirlerin, ilk defa dergilerde gün yüzüne çıktığını düşünmek, ilk ben okuyormuşum hazzı tarifsiz bir duyguydu...

80’li yılların 90’lara doğru yürüdüğü dönemlerde şiir adına bereket artarken nitelik mumla aranıyordu. Bu benim için geçerliydi. Çünkü her geçen yıl dönüp geriye baktığımda birçok şiiri şiirden saymıyordum. Dergilerdeki şiirlerin yanında ustaların kitaplarına da uzanan bir yolculukta şiire karşı olan tutku arttıkça artıyordu. Ve çevrenizde sizi anlayacak insan sayısı hiçti. Hal böyle olunca arayışlar ve yenilerle buluşma, tanışma isteği daha bir kabarıyordu.

Böyle bir arayış sürecinde, 1987 yılında elimize ulaşan dergilerden K. Maraş’ta Bahaettin Karakoç’un “Dolunay” isimli bir dergi çıkardığını öğrenmiş olduk. Posta kutularının revaçta, kendine özel bir adresin olduğu dönemde posta kutusu: 77’ye -diğer dergilerde uygulamış olduğumuz taktiği uygulayarak- bir mektup yazıp gönderdik. Bir hafta sonra dergilerle birlikte Bahaettin ağabeyin daktilosundan çıkmış iki sayfalık bir mektup elimize ulaştı.

Dolunay’ın her sayısı on adet olmak üzere adresimize bir mektupla ulaşıyordu. Sevdiklerimizi, sevdiklerimiz de sevsin arzusuyla fazla dergileri çevreye dağıtıyor, kiminin maddi karşılığını alıyor, kimini de hediye sayıyorduk. Birçok dergiye olduğu gibi, Dolunay’a da şiirler gönderiyorduk bu arada. Birçoğu yayınlanmıyor fakat Bahaettin abiden aldığımız tavsiyeler, bilgiler, şiirlerim yayınlanmış kadar cesaret ve şevk veriyordu. Daha sonraki vakitlerde Bahaettin abiden çeşitli ortamlarda “Hasan da Dolunay şairlerindedir” cümlesini duymak bizim için önemli bir paye özelliği taşıyordu.

Günümüzde sıklıkla duyduğumuz şiir şölenlerini 1987 yılında ilk defa Bahaetten ağabey “I. Dolunay Şiir Şöleni” ile başlatmış oldu. Bu şölene bizi de davet etmiş olması, kendi açımızdan oldukça önemliydi. Demek ki biz de “şair” den sayılıyorduk. Trabzon’dan kalkıp Maraş’a kadar devam eden heyecanlı bir yolculuğun ardından maksudumuza varmıştık.

Bu şöleninde, daha önce şiirlerini dergi ve kitaplarından okuduğum, sevdiğim şairlerle yüz yüze tanışma imkânı bulmak benim için çok güzel, anlamlı bir duyguydu. Özellikle büyük hayranlık beslediğim, okuya okuya şiirlerini ezberlediğim merhum Abdurrahim Karakoç’u ve daha birçok şairi tanımak ömür defterimizin unutulmazlar sayfasına eklenen güzel hatıralar bırakmıştı.

Sonraki yıllarda geleneksel olarak tertip edilen şölenlerin bir kısmına yine katılma şansını bulmuş-tuk. Her seferinde güzellikler dererek ayrıldığımız bu şölenlerde özellikle Bahaettin ağabeyi de yakından tanıma imkânımız oluyordu. Onun şahsiyeti, duruşu, güzel insanlığı karşısında kendimize bir rehber bulmanın, şiir hakkındaki düşünceleriyle de bilgilenmenin mutluluğunu yaşıyorduk.

Bahaettin ağabeyle yıllarca irtibatımız devam etti. Bu bağ önceleri mektuplarla daha sonraları da telefon görüşmeleriyle devam etti. Bir bayram tebrikini dahi kaşılıksız bırakmayan bir özelliği vardı. Şiiri hayatından farklı değildi. Yaşadıkları ve hissettikleri şiirinde ses buluyor ve bizim de gönül dünyamızı şenlendiriyordu. Her ne kadar kendi ifadesi “yazdığım şiire bir daha dönüp bakmam” şeklinde olsa da, üzerinde tekrar çalışmayı gerektirmeyecek şekilde bir mükemmellikte tamamlanmış şiirlerdir şiirleri.

Okumaya çalıştığımız her kitabından şiirin nasıl olması gerektiğine dair dersler de alıyorduk aynı zamanda. Şiirin zorlamaya gelmeyeceğini, coşkunun akan bir ırmak gibi olması gerektiğini onun şiirlerinden öğrendik. Onun için önemli olan has şiirdi. Gönülden kopup geldiği gibi hayatın içine akan bu şiirlerde kendine has yeni biçimler, farklı söyleyişler oluşturarak üslubunu oluşturmuş oldu. Hiçbir şiir geleneğine karşı çıkmadı. Klasik şiirle modern şiiri aynı kefedede tutmaya çalıştı. Bakışındaki tek şart gerçek şiir olmasıydı. Gerçek şiirin özünde aradığı ve benimsediği özellik de kendi dünyasında olduğu gibi millî ve manevî değerlere bağlı, inandığı gibi yaşayan ve yaşadığı gibi yazan şairlerin şiirlerini hiçbir zaman göz ardı etmedi.

O bir gönül insanıydı aynı zamanda. Aşk dükkanını yol kenarına açmış bir şair. Sohbeti, yüce gönüllü oluşuyla bu dükkân önünden her geçene ikram edecek bir çayı vardı her zaman. Az biraz kabiliyet gördüklerinin elinden tutmayı bir görev bilmiş, özellikle gençlere yol yordam göstermekten kaçınmamıştır.

Son dönem şiirindeki savrulmuş karşısında da tavrını göstermiş, özellikle bazılarının şiir yazdıklarını sanmalarına karşılık da düşüncelerini; “Bugünkü şairlerin şiir yazdığına inanmıyorum. Toleranslı yaklaşımına rağmen bir yere koyamıyorum yeni şiiri. Bir çekirge sürüsü gibiler. Eğer çile ve düşünce yoksa sonuç bu olur. Her işin özü düşüncedir. Ancak şiirin varlığına ve yararına inanıyorum. Bu sebeple şair olmak isteyenlerin elinden tutmaya çalışıyorum.” Şeklinde ifade ederek de bir yaraya parmak basmıştır aslında.

Yazdığı yirmiden fazla şiir kitabı, 36 sayı olarak çıkardığı “Dolunay” dergisiyle, düzenlediği şiir şölenleriyle, samimi duruşu, tavizsiz kişiliği ile Anadolu’da “şiiri ayağa kaldırma”yı başaran şair, Türk Edebiyat Tarihi içerisinde unutulmamak üzere yerini almıştır. Aynı zamanda bugün Anadolu’da şiirin, edebiyatın, kültürün varlığını büyük ölçüde Bahaettin Karakoç borçlu olduğumuzu unutmamalıyız.

Güzel yaşadı, güzel eserler bıraktı. “Her kim ki olursa bu sırta mazhar/ Dünyaya bırakır ölmez bir eser” sırrınca onlarca eseriyle birlikte ölümsüzlüğü tattı. Çocuklarımıza, torunlarımıza nakledeceğimiz unutulmayacak mısralar, hatıralar bıraktı bize. Her daim minnet ve rahmetle anacağımız güzel gönüllü bir insan, büyük bir şairdi O.

Ruhu şad, mekânı Cennet olsun...

Kartallar Yuvadan Uçtuğu Zaman

◆ Haşim Kalender

Gelirim demiştin daha gitmeden
Ihlamlar çiçek açtığı zaman
Şiirin susmadı ömrün bitmeden
Şairler şiiri saçtığı zaman

Dön de bak geriye dostların doldu
Oy beyaz kartalım yerin boş kaldı
Ardından geliriz zaman azaldı
Can cananın ecel biçtiği zaman

Arkada binlerin duası gerek
Göğü bir tutan var olmadan direk
Ne iman demiştin gıpta ederek
Dilekçen elime geçtiği zaman

O şekil yaşayıp gitseydik keşke
Ne bilsin ne anlar düşmeyen aşka
Şair ne diler ki duadan başka
Hayırla yâd ister göçtüğü zaman

Üzülmez amelle ömrü bitiren
Döneceksin demiş övüp getiren
Ecel bade olur yâre götüren
Dostunun elinden içtiği zaman

Bulutlar üstüne gölge serilsin
Dilerim hesabın kolay görülsün
Amelin dürülsün, sağdan verilsin
Ana evladından kaçtığı zaman

Kalender bilir ki doğan ölecek
Burda dert edinen orda gülecek
Sana uçuşacak sana gelecek
Kartallar yuvadan uçtuğu zaman